

har der været en Eksamen, hvorved de blev godkendt som værende i Stand til at udføre Pakmestertjeneste. Denne Prøve bestod Terp ogsaa, han kunde godt udrette det. Men nu er det et andet Spørgsmaal: Er det fuldt forsvarligt, er det en „passende Ansættelse“ at byde en Mand en ny Stilling med 15½ Times Arbejde hver Dag? Saa vidt jeg ved, var det tillige den tidligere Postkonduktør; nu Postpakmesteren, som, da Postvognen ikke kan gaa over Ottesund, skal besørge Posten ud af Vognen og over i Færgeren og paa den anden Side fra Færgeren og i Vognen. Nu spørger jeg, om det nu ogsaa, da Manden er tunghør, kan siges at være passende, at han beordres til at gaa paa Jernbaneskinneerne paa Jernbanestationen. Jeg vil atter sige Nej.

Ud fra disse Betragtninger, jeg her har gjort gældende, vil jeg meget henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, og jeg vil føje til, at jeg ønsker, at disse Overvejelser maatte føre til, at han her til tredie Behandling af Finansloven vil stille Forslag om at give Terp denne yderligere Forhøjelse af Pensionen, dersom man ikke mener, at han er berettiget til den uden særlig Bevilling. — Med disse Ord skal jeg anbefale min Indstilling.

S. Sørensen: Det er det Andragende, som staar i Betænkningen under Nr. 37, jeg ønsker at sige et Par Ord om. Saa vidt jeg kan skønne, bruger Finansudvalget 3 Former for Henvisning til Ministrene af de Forslag, som de ønsker undersøgt. Der er for det første den ganske almindelige Henvisning, hvor der staar: „henvises til Ministeren“. Dernæst er der „henvises til Ministerens Overvejelse“, og saa er der den tredie „henvises til Ministerens Undersøgelse“, dette er i mine Øjne absolut den stærkeste Form, thi heraf følger, at der maa ske noget mere, end at Ministeren en skønne Dag sætter sig hen i sit Kontor og overvejer; skulde han saa ved sin Overvejelse komme til det Resultat, at der ikke er mere ved den Sag at gøre, saa har han jo alligevel efterkommet Finansudvalgets Henstilling. Jeg takker derfor Finansudvalget, fordi det har brugt den sidst anførte Form, at det foreslaar dette Andragende henvist til Ministerens Undersøgelse, og jeg haaber, at det vil have til Følge, at Ministeren vil lade foretage en nærmere Undersøgelse paa Grundlag af det foreliggende Andragende. Dette Andragende

kommer fra ca. 450 Beboere ude ved den sydlige Del af Ringkøbing Fjord. Der er jo før fra de Folk sendt Andragende herind og ogsaa med større Tal; men de Folk, der her andrager om at faa Erstatning for lidt Skade, mener altsaa at have en Ret til denne Erstatning, fordi man har gennemgravet Kanalen ved Hvide Sande. Nu kan man ikke sige, at det bliver deres egen Sag, og at det tidt kan hænde, at hvad Staten foretager sig, kan blive til Skade for den ene eller den anden. Nej, disse Lodsejere har i Forvejen varskoet saa tydeligt, som det vel kunde gøres, ved Andragender Gang paa Gang. Jeg har jo været deres Ordfører her i dette Ting, og jeg tør maaske i al Beskedenhed sige, at jeg har dog haft Held til at faa Ørenlyd for denne Sag, saaledes at det lykkedes at faa Flertal her i Tinget mod denne Gennemgravning. Man kan altsaa ikke sige, at disse Lodsejere ved den sydlige Del af Fjorden maa tage Skade for Hjemgæld, at de enten ikke har passet paa, at de kunde have sagt til i Tide, eller maaske endogsaa, at de eventuelt selv har ønsket en saadan Gennemgravning. Ingen af disse to Ting er Tilfældet; tværtimod, de har protesteret, naar og hvor de kunde, imod det, det skal jeg forudskikke.

Det er jo særlig Stormfloderne den 24. Februar og 5.—6. November 1911 og den 9. April 1912, som de beraaber sig paa har forvoldt de store Oversvømmelser, som har været til saa stor Skade specielt for Høafgrøden, men ogsaa til Dels for Markafgrøden. Der har været indgivet Andragende til Ministeriet, og det er ogsaa blevet taget til Følge, saaledes at der er blevet udbetalt de Ejere, som man skønnede ikke ejede over 5,000 Kr., et vist Beløb i Erstatning. Det forekommer mig underligt, at man drager et Skel ved 5,000 Kr., thi er der sket disse Lodsejere Uret, bør man jo ogsaa imødekomme dem, som ejer over 5,000 Kr. De, som f. Eks. ejede 6,000 Kr., fik altsaa ingen Erstatning; men dersom de vedblivende er nødte til at udskyde et eller to Dyr af deres Besætninger om Aaret, vil de jo ogsaa snart komme ned under de 5,000 Kr., og man synes derfor ovre paa Egnen, at det er en underlig Grænse, her er dragen.

Denne Erstatning blev dernæst udbetalt dem saa tidligt, at det ikke kunde skønnes, hvor stor Skade der egentlig vilde ske. Først i Sommeren 1912 er det jo, at den Afgrøde er vokset frem, paa hvilken Oversvømmelserne har haft Indflydelse, og først da kunde man se baade paa Ager og